

PARILLO proti ITÁLII (č. 46470/11)

Rozsudek z 27. srpna 2015

Zákaz darování pro vědecké účely embrya pocházejícího z umělého oplodnění. V roce 2002 stěžovatelka využila možnosti umělého oplodnění spermií svého partnera ve středisku reprodukčního lékařství. Pět takto vzniklých embryí bylo zmrazeno, ale přítel stěžovatelky zemřel předtím, než došlo k jejich implantaci. Stěžovatelka se rozhodla těhotenství nezažít a darovala embrya k vědeckým účelům, aby přispěla k pokroku výzkumu léčení těžko léčitelných nemocí. Za tímto účelem ústně formulovala několik žádostí k zpřístupnění jejích embryí, avšak marně. Dopisem ze 14. prosince 2011 stěžovatelka požádala ředitele střediska reprodukčního lékařství, aby zpřístupnil pět zmrazených embryí k vědeckým účelům. Ředitel její žádost odmítl s tím, že daný druh vědeckého výzkumu byl zakázán a v Itálii trestán podle zákona č. 40 z 19. února 2004.

Stěžovatelka se obrátila na ESLP se stížností na porušení článku 8 Úmluvy.

ESLP nejprve zkoumal, zda se na daný případ článek 8 Úmluvy aplikuje. Konstatoval, že možnost rozhodnout po zralé úvaze o osudu embryí je součástí soukromého života dotčeného ve smyslu tohoto ustanovení.

Podle jeho názoru zákaz poskytnout embrya k vědeckým účelům vzniklá technikou umělého oplodnění a neurčená k implantaci, byla zásahem do soukromého života stěžovatelky. V době, kdy se rozhodla podstoupit umělé oplodnění, nebyla daná oblast právně upravena. Proto, až do doby, než byl dotčený zákon přijat, stěžovatelce nebylo zakazováno, aby svá embrya k vědeckým účelům darovala. ESLP poznamenal, že podle italského zákona lidské embryo je pokládáno za předmět zákona, který má právo na respektování lidské dignity. Ve smyslu jeho judikatury má stát v této oblasti širokou rozhodovací pravomoc. ESLP též podotkl, že rozhodnutí embrya darovat k vědeckým účelům učinila stěžovatelka sama poté, co její přítel zemřel. Avšak v dané věci nebylo podle názoru ESLP nic, co by potvrdovalo, že by byl s darováním souhlasil. Navíc tato situace není v Itálii ani dnes podrobně upravena. Vláda tudíž nepřekročila meze své rozhodovací pravomoci a zákaz bylo proto možno považovat za nezbytný v demokratické společnosti. Článek 8 Úmluvy nebyl porušen.